

РОЗДІЛ 1

ГЕЙДЕН

я ЙОГО ВБИВ.

Сенатор не був ані першим, ані останнім. Я відчуваю певне задоволення, але воно скороминуще, немов полум'я свічки, що швидко згасає. Вмирає і зникає.

Як і мої жертви.

Справедливість — то коханка, яка кличе мене на ім'я і затискає в обіймах, аби мене трахнути. А потім лишає на самоті. Спустошеного. Мені бракує завершеності, проте я ніколи цього не отримаю.

Падає легкий дощ, але невпинно поливає цвинтар і все, що на ньому є.

Траву.

Надгробки.

Обличчя тих, хто прийшов на похорон.

Краплі дощу змішуються зі сльозами й течуть по щоках тих, хто стоїть над труною. Смуток повсюди, атмосфера просякнута ним, немов густа імла. Я не заважаю йому вкрити й мене, огорнути, принести мені спокій. Так нечасто випадає відчути безтурботність. Похорон чергової

моєї жертви — якраз одне з небагатьох місць, де я здатен почуватися таким чином, тому щоразу я їх відвідую.

Щоб завершити ритуал...

Зупинити життя.

Домогтися справедливості.

І почати все знову, із самого початку.

Дивлюся по черзі на всіх присутніх — ціле море чорного кольору на зеленому тлі, така собі чорнильна пляма серед смарагдового поля. Вони скупчуються, туляться одне до одного, щоб дарувати й отримувати розраду. Одні тихенько плачуть, тоді як інші голосно схлипують. І кожен відчуває себе нещасним.

За єдиним винятком.

Та людина, яка має бути зламаною, проте стоїть прямо, високо підвівши голову. І не тому, що їй байдуже. Ні, вона любить загиблого. Насправді любить. Кожний подих вона робить із зусиллям, немов її душать, і здригається від болю щоразу, коли її очі горіхового кольору спиняються на труні із червоного дерева.

Без жодної сльозинки.

Поки що. Втім, рано чи пізно вони всі ридають. Це — також частина ритуалу, яка мені подобається.

Хоча, відверто кажучи, я досі не можу второпати, чому люди оплакують зло. Вони ж мають відчути полегшення від того, що світ позбувся принаймні одного вбивці. Позбувся принаймні одного з тих, хто полює на беззахисних жінок та дітей. Напевно, вони сумують тому, що не відають про те зло, яке робили їхні близькі й кохані. Якби вони знали все, то жахалися б, а не сумували.

Каліста Грін залишається витонченою у своїй скорботі.

Ця жінка являє собою довершений приклад того, якою має бути дочка справжнього політичного діяча. Випраний

і випрасуваний одяг, бездоганний макіяж, довгі кучері темного волосся, зібрані на маківці так, щоб вигідно підкреслити красивий вигин шиї. І довершує такий образ низка перлів, якої вона час від часу торкається, щоб заспокоїтись.

Вона була єдиною родичкою, яка залишилась у небіжчика, тож я зосереджую свою увагу на ній. Зовсім не тому, що вона молода й приваблива жінка, хоча цього міг не помітити хіба що мрець. Це в мене такий чорний гумор. Це небуденно й... потішно.

Та, незважаючи на всю її красу, міс Грін була єдиною, кого я спостерігаю, затамувавши подих, а мої груди підіймаються і опадають в такт з її диханням. Тіло моє нахилиється вперед, щойно вона поворухнеться. Тієї миті вона була єдиною особою, з якою я був пов'язаний.

Була якась поезія, гостра іронія у тому, що я позбавив життя того, завдяки кому вона сама з'явилася на світ, у її жилах текла його кров, а серце билось. Пульсація на її горлі ледь помітна, і я знову й знову зосереджуюсь на цьому.

Жінки у більшості своїй тендітні та потребують захисту. Але це — тільки у фізичному сенсі. Емоційно вони розумніші, гостріше відчувають емоції, які домінують у їхньому житті.

Якраз ті, що я викоринив у собі.

Зокрема це стосується ніжностей: співчуття і обожнювання. Нехай то буде турбота про інших або навіть кохання. Як це не називай, воно спричиняє слабкість. А це кінець кінцем призводить до болю й страждань.

А також до появи емоцій суто негативних.

Саме їх я плекаю, саме вони диктують мої дії, вони штовхають вперед мою амбітність. Розчарування. Лють.

Відраза. Навіть хтивість, якщо вона пов'язана з егоїзмом. Таке почуття можна задовольнити і фізично, і розумом.

Такі речі я розумію і тримаю під контролем, щоб вони не заволоділи мною — а іноді вони намагаються це зробити.

Я — недосконала людина. Досконалыми є лише мої наміри.

Пастор закликає всіх схилити голови у молитві. Всі так і роблять. Окрім мене. І неї.

Міс Грін просто дивиться перед собою, не мигаючи; в її погляді спалахують думки, очі стають наче мед, який перетворюється на цукор. Я продовжую споглядати за нею. Вдивляюсь усе пильніше. І що довше я це роблю, то глибшою стає моя цікавість.

Про що саме вона замислилась?

І де в біса ті сльози?

Звернення до невидимого божества закінчилось, усі підняли голови. Жінка середнього віку, колишня домоправителька Гріна, затулила обличчя обома руками. Її кругленьке тіло здригалося від ридань. Не можу сказати впевнено: чи щирих, чи тільки вдаваних.

Міс Грін не гаяла часу, щоб пересвідчитись у широті тих сліз: вона миттю взяла в обійми старшу за віком жінку, а її повні рожеві губи нашіптували їй слова підтримки. Водночас вона погладжувала економку, доки та не опанувала себе.

Пастор указав на труну, запрошуючи всіх присутніх попрощатися з померлим. Першим підійшов сімейний шофер. Він зняв капелюха й уклонився. Щось він проговорив самими губами — вочевидь, був небагатослівним, — потім відійшов назад.

Перш ніж він змішався з натовпом, дочка сенатора підійшла до нього й потиснула руку. Вона посміхнулася цьому чоловікові — із сумом, але все ж посміхнулась, — щось таке йому сказала, від чого плечі шофера гордовито розпрямилися. Тримали вони себе як добрі знайомі.

Я примружив очі, не намагаючись приховати свого скепсису. На такій відстані мене все одно ніхто не міг бачити, проте мені закортіло підійти ближче. Це проти моїх правил — наближатися до родичів і друзів моєї жертви, тому я такого не роблю. Тим не менш, правила не здатні придушити мого бажання. Мені потрібно роздивитись, проаналізувати сенс подій заради того, щоб дійти до суті.

Міс Грін приголомшує мене своєю поведінкою.

Саме вона найбільше з усіх постраждала від смерті сенатора, а все ж це вона втішає інших замість того, щоб приймати співчуття від них. І втішає не просто абикого, але прислугу! Людей, яких вона мала взагалі не помічати, доки не виникне потреби у виконанні якоїсь роботи.

Я знав багато чоловіків і жінок з вищого світу, й жоден з них не мав особистих стосунків з тими, кого наймав працювати на себе за гроші. Вони вважають, що це принижує хазяїв. Фінансове розшарування суспільства існує відтоді, як гроші й соціальний статус посіли чільне місце у культурі людства.

Але міс Грін це, вочевидь, не стосувалося.

Вона ставилася до кожного як до людини, що заслуговує на повагу.

Це може приголомшити... і викликати радість. Якщо, звичайно, йде від серця.

Втім, я не можу повірити, буцімто її поведінка щира. Похорон — зразкова нагода для жінки викликати увагу

й співчуття до себе. Вона опиниться у центрі новин, нею будуть милуватися просто через те, що вона існує. Можливо, саме тому вона досі не заплакала.

Міс Грін готує для себе театральні підмостки.

Це я здатен зрозуміти, тому що бачив подібне безліч разів. Вона нічим не відрізняється від решти. Так само, як низку перлів, вона носить і власний егоїзм, замаскований у даному випадку під горе.

Тож почекаю ще.

Мої сподівання зростали з кожною особою, яка підходила до труни. Вони швидко відходили, проте кожному дочка загиблого казала «до побачення», а у руці вона міцно тримала лілею, мов то був рятувальний круг. Дощ припустив дужче, розганяючи тих, хто прийшов на похорон, мов зграю гав. Незабаром всі позникали.

Лишилася тільки одна особа.

Міс Грін стояла на своєму місці, зберігаючи на обличчі вираз непохитного стоїцизму. З волосся, просякненого дощовою водою, краплі стікали на одяг, вже й без того геть мокрий. Вона довгий час не рухалась, незважаючи на дощ і вітер, як і на відсутність глядачів.

Те, як вона заклала на місці, потягло мене до неї, навіть штовхнуло. Я поправив комір свого плаща, щоб залишити обличчя затуленим, і повільно посунувся ближче до неї. Перехожому я мав здаватися кимось, хто прийшов відвідати чиюсь могилу. Та в будь-який інший день так воно й було б.

Я знав жалобу.

Одного разу.

Повільними кроками я наблизився настільки, щоб побачити, як у жінки тремтить посиніла від холоду нижня губа. Міс Грін охопила себе руками, все ще стискаючи

ту лілею, і повільно опустилася на землю з тихим стогоном, сповненим жалю та болю.

Нарешті з'явилися і сльози.

Вона закинула голову назад, відкривши бліду шию, так, що у мене стиснулися пальці. Очі заплющені, губи розтулені — жінка ридає. Я позбавлений можливості співчувати іншим, а якби це у мене було, я був би глибоко зворушений, почувши ці приглушені звуки.

Ба навіть і тепер я відчував, як щось стискається у мене в грудях.

І це відчуття зростало, коли вона плакала все довше, проливаючи все більше сліз.

Не було глядачів, тож і вистави не мало бути. Просто дочка сумувала через втрату батька. Сумувала наодинці.

Міс Грін чекала, доки залишиться на самоті, щоб віддатися своєму горю повністю — для мене це стало справжнім одкровенням. Така поведінка була відхиленням від знайомих мені норм.

Поряд з розгубленістю йде розчарування, і мої брови насупилися. Уперше я не відчув тієї радості, яку зазвичай відчував на похороні.

Вона спаплюжила мені задоволення, а його місце посіло неприємне відчуття, назви якому я не підберу. Дещо таке, на що я не міг бути здатним.

А втім, відчуття існувало.

І його причиною стала міс Грін.

Я поглянув на жінку, коли вона підвелася на ноги й повільно попрямувала до труни, а на її одязі й ногах залишилися плями бруду від намоклої трави й землі. Вона більше не здавалася прикладом бездоганності. Квітка у руці тремтіла, бо тремтіло все її тіло, струшуючи краплі дощу, які знову й знову падали з неба. І її сльози.